

Jézus 7 keresztre feszítési csodája

(szerkesztés alatt)

Suhai György

2025.09.03.

Odaképzeltétek már magatokat a keresztről? Vagy beleképzeltétek már magatokat a tanítványok helyébe, amikor végig nézik, ahogy szörnyű kínok között meghal hűn szeretett Mesterük? Talán az utolsó pillanatig reménykedtek ők is abban, hogy Jézus egyszer csak leszáll a keresztről, egyszer csak véget érnek a borzalmak, véget ér ez a rémálom és Jézus mégiscsak felfedi messiási kilétét a világ előtt és megmutatja messiási hatalmát. De nem ez történik. Jézus egy utolsó kiáltással kileheli lelkét és meghal, ott a szemük előtt. De az is lehet, hogy Jánoson kívül más tanítvány végig sem bírta nézni ezt a kínhalált és valahol egész máshol voltak a kétségeikbe, a könnyeikbe, a mérhetetlenül mély csalódásukba temetkezve. Vége! Tényleg vége! Ez nem lehet igaz! „Pedig mi azt hittük!”. És vannak, akik vissza is mentek halászni, az eredeti, Jézus előtti szakmájukba, hogy így próbálják elnyomni magukban a fájdalmat és megpróbáljanak túllépni ezen az egész hihetetlenül bizarr 3 éves kitérőjén vagy inkább zsákutcáján az életüknek. Átverték, becsaptak minket. Hazugság volt az egész. Pedig milyen igaznak, milyen valóságosnak tűnt.

De volt a keresztnél egy római százados is, akinek a helyzetébe szintén érdemes lenne belegondolni magunkat. Ő valószínűleg semmi időt nem töltött Jézussal, nem ismerte őt. Hallhatott róla ezt azt, de neki az ő kivégzése csak egy rutinfeladat volt. Végezte a dolgát. Ezúttal csupán 3 bűnözőt kellett keresztre feszítenie.¹ Nagyon jól tudta, mi fog történni, hogyan zajlik ez az egész, hogyan és kb. mennyi idő alatt fognak kiszervenvedni az elítéltek, hogy fognak jajgatni, nyöszörögni, fuldokolni, vonaglni a keresztről kínjai miatt. Nem számított semmi rendkívüli. „Majd ennek is vége lesz, ezek is meghalnak, aztán mehetnek haza a családomhoz” - gondolhatta. Miután mindhárom bűnözőt odaszegeztek a keresztre ő is odaheveredett a katonáihoz, hogy egy kis társasjátékkal üssék el az időt: „és köntösömre sorsot vetettek”.

És egyszer csak furcsa dolgok kezdtek történni. Olyan furcsák, amiket nem lehetett sem a véletlen művének tekinteni, sem figyelmen kívül hagyni. Vegyük sorra ezeket a furcsa dolgokat! Jézus az élete során rengeteg csodát tett. De amiről kevesebbet szoktunk beszélni, pedig legalább olyan fontos, hogy Jézus keresztre feszítésekor további 7 csoda történt²:

1. Jézus üdvözíti az egyik latrot.
2. Három órás nappali sötétség.
3. Jézus önként adja ki lelkét.
4. A templom kárpitja kettészakad.
5. Földrengés, sziklák meghasadnak.
6. Sírok nyílnak meg, és halottak támadnak fel.
7. Római százados és katonái „megtérnek”.

¹ Jézus születése környékén volt egy hatalmas lázadás a zsidók között, Kr.e. 4-ben, Nagy Heródes halála után, amit azzal toroltak meg a rómaiak, hogy több, mint 2000 lázadót feszítettek tömegesen keresztre, Jeruzsálemben. (https://en.wikipedia.org/wiki/Publius_Quinctilius_Varus)

² Az evangéliumokat tanulmányozva bukkantam rá az interneten egy blogbejegyzésre ebben a témában. Ez ihlette ezt a tanulmányt. (<https://biblescienceguy.wordpress.com/2021/05/05/crucifixion-miracle-7-roman-centurion-soldiers-converted/>)

1. Jézus üdvözíti az egyik latrot

Az, hogy Jézust 2 elítélttel együtt végeztek ki egy híres ÓSZ-i prófécia beteljesedése volt: „*életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott*” (Ézs 53:12) Máté, Márk beszámolója szerint kezdetben mindkét lator gúnyolta Jézust. Csak Lukácsnál olvassunk arról, hogy az egyik lator végül meggondolta magát és Jézus védelmére kelt: „*Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy!*⁴¹ *Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el.*⁴² *Majd így szólt: Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz a te királyságodba!*⁴³ *Jézus így felelt neki: Bizony mondom neked, ma velem leszel a paradicsomban.*” (Lk 23:39-42) – ez egy mini pálfordulás!

Mi történhetett? Mit hallhatott Jézustól, mit láthatott, érezhetett Jézuson (aki a próféciaával összhangban bizonyára némán tűrte a szóbeli bántalmazást: „*mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt, száját nem nyitotta meg*” – Ézs 53:7), ami így megváltoztatta és megtérésre indította őt? Elismeri, hogy Jézus ártatlan, ő maga pedig bűnös. Felismeri benne Izráel Királyát és kegyelemért könyörög nála. Hiszi, készpénznek veszi, hogy Jézus fel fog támadni és Királyként fog visszajönni, elhozva az Isten országát a földre. Honnan ez a világosság, honnan ez a mély teológiai, ön- és Jézus-ismeret?? Nagyobb hitről és komolyabb ismeretről tesz bizonyosságot ez a lator, mint Jézus tanítványai, akikkel 3 évet töltött!! És nem Jézus tanításait, békés körülmények kötött hallgatva, nem a csodáit látva jut el erre a hitre és felismerésre, hanem a legkeményebb szenvedések között, látva Jézus szenvedéseit, látva, hogy épp meghalni készül a zsidók ún. Királya! Épp úgy tűnik, hogy „*még magát sem tudja megmenteni*” (Mt 27:42) és a lator mégis egy csapásra elhiszi, hogy őt meg tudja menteni, még hozzá örökre! Ez nonszensz! Erre nincs racionális magyarázat. Mert ez bizony csakis a Szentlélek munkája lehetett! Isten egészen elképesztő, minden érdemtől független, utolsó pillanatban kiáradó kegyelme!

Erről az érthetetlen kegyelemről beszél Pál, amikor azt írja: „*Könyörülök, akin könyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok.*¹⁶ *Ezért tehát nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené... Ezért tehát akin akar, megkönyörül, akit pedig akar, megkeményít.*” (Rm 9:15-18). Az egyik latron tehát megkönyörült, de a másik szíve mindvégig, mindhalálig kemény maradt! És ő miért nem menekült meg? Őbenne miért nem történt meg a pálfordulás? Őt miért nem mentette meg Isten? Neki miért kellett bűnös élete nemcsak evilági, de örökkévaló ítéletét is elszenvednie? Nem tudjuk! Végsősoron ez Isten titka marad! De az igazán meghökkentő kérdés az, hogy miért menekült meg a másik lator, amikor ő is ugyanolyan bűnös volt és ő is ugyanúgy örök kárhozatot érdemelt volna?

Ez tehát a legmegdöbbentőbb, legnagyobb, de legkevésbé látványos csoda a hétből. Az utolsó utáni pillanatban, a halál torkában nyer örökéletet Jézustól ez a bűnös ember! És bizony vannak ma is, akik ugyanígy, csak életük utolsó pillanatában, a haláltusájukban, a rettenetes szenvedések között fordulnak oda Istenhez (ez történt az apósommal is!) és jó tudni, átélni, látni azt, hogy még ekkor is van számukra kegyelem! De azt is tudjuk, hogy, a másik latorhoz hasonlóan nem mindenkinek vezet megtéréshez a haláltusa³. Igen, igaz, hogy sohasem késő odafordulni Istenhez, óh hányan hangoztatják ezt. De ebben a halogatásban az a csapda, hogy nem tudhatjuk, mikor jön el az utolsó pillanat és ahogy egykori lelkészem fogalmazott egyszer: „Nem lehet egy Isten nélküli élet gyertyafüstjét az Isten arcába fújni!”⁴.

³ Ld. ismert ateisták utolsó szavait: <https://www.facebook.com/share/p/1Tm8qBcVyW/> (magyar), <https://gospelway.com/god/atheists-death.php> (angol).

⁴ Hegedűs Lóránd egyik prédikációjában hallottam ezt a Szabadság téri Ref. Gyülekezetben, még nem megtért vallásos kisgyermekként.

Hogy pontosan mit vett észre ebből a csodából a százados, azt nem tudjuk, de az biztosan tudhatjuk, hogy ez nem egy szokványos szóváltás lehetett a kereszten szenvedő elítéltek között. A kölcsönös gyalázkodás teljesen érthető volt. Hány ilyen hallhatott már ez a százados, „munka” közben! De ez a pálfordulást egészen biztosan rendkívüli volt.

Jó kérdés, hogy vajon kitől értesült minderről Lukács? Lehet, hogy épp a századostól...?

2. Három órás nappali sötétség.

Na ez aztán egy látványos csoda lehetett! Ezt nem lehetett nem észrevenni. Máté, Márk és Lukács is megemlíti ezt a csodát. Délről du. 3 óráig sötétség borította az „egész földet”. A nap elhomályosult.

Na, ez aztán egy ismerős motívum lehetett egy zsidó ember számára! Az egyiptomi 10 csapás utolsó előtti csapása volt az, amikor Isten nem 3 órára, hanem 3 napra elsötétítette a Napot, azaz ítéletet tartott az egyik egyiptomi főisten (Ámon-ré, a Napisten) fölött (2Móz 12:12). Ha ez a párhuzam igaz, akkor valószínű, hogy itt is egy ítéletgyakorlásról van szó. Isten ítéletet tart, nem Egyiptom, hanem Izráel, sőt az egész világ istenei fölött. De nem a világot bünteti meg, hanem az ő Fiát! Ahogyan az egyiptomi 10 csapásnál a Nap elsötétedése után az elsőszülöttek megölése következett, úgy a keresztre feszítéskor is ugyanez történik: a Nap elsötétül, majd meghal az Elsőszülött. Ekkor rendelte el Isten a Páskát is, a hibátlan bárány megölését! Jézust, az Atya elsőszülöttjét, az Isten Bárányát is a Páska ünnepén feszítik meg. Az első Páskakor és az utolsó Páska idején is elsötétül a Nap!⁵ Egy ismerős minta ismétlődik tehát!

És azt biztosan kizárhatjuk, hogy ez csupán egy napfogyatkozás volt. Hiszen a Páskát mindig holdtölte idején tartották, azaz amikor a föld a Nap és a Hold között van. Napfogyatkozáskor a Holdnak a Nap és a Föld között kell lennie és egy teljes napfogyatkozás csupán néhány percig szokott csak tartani, nem órákig.

Történelmi feljegyzések is megerősítik ezt a csodát, mint pl. *Poncius Pilátus jelentése*, amit Tibériusz császárnak írt. Jusztinus mártír (100-165) idéz egyik írásában ebből a jelentésből:

„És amikor keresztre feszítették, sötétség borult az egész földre, mivel a nap teljesen elrejtőzött, és az ég sötétnek látszott, bár nappal volt, úgyhogy még a csillagok is látszottak, de ugyanakkor azok fénye is elsötétedett. Gondolom, öfenségének tudomása sincs róla, hogy az egész világon hatodik órától estig (értsd: déltől 3-ig) lámpásokat gyújtottak. A hold pedig, mint a vér, nem világított egész éjjel, pedig telihold volt...”⁶

Tehát valóban az egész lakott földön sötétség volt, nem csak Izráelben! Pilátus és más beszámolóok úgy írnak erről az eseményről, mint ami egy félelmetes jelenség volt. Nem volt közvilágítás! Nem tudtak hirtelen reflektorokat gyújtani. Dermesztő sötétség lehetett, ami félelmet, rettegést keltett az emberekben. Ha még a csillagok fénye is elhalványult, akkor tényleg nagyon sötét lehetett! Ilyenkor szokott kitörni a pánik és kezdik el taposni, ölni egymást az emberek.

2025 április 28-án 10 órára elment az áram Portugália és Spanyolország nagy részén. „Közel hatvanmillió ember [életét borította fel](#) hétfőn az az [áramszünet](#), amely fél napra megbénította

⁵ Hiszen a Páska ünnepből úrvacsora lett, nem kell többé Páskát ünnepelnünk.

⁶ Ante-Nicene Christian Library, Vol. 16., 229-230.

(<https://archive.org/details/AnteNiceneChristianLibraryV16/page/n259/mode/2up>). Ld. még Tertullianusz (Kr.u. 155-240) idézetét egyik hitvédelmi traktátusából

(https://www.tertullian.org/articles/mayor_apologeticum/mayor_apologeticum_07translation.htm), Thallus görög történetíró feljegyzése (Kr.u. 50-ből), melyet Julius Africanus (Kr.u. 160-240) idéz, cáfolva, hogy e jelenség napfogyatkozás volt (<https://www.newadvent.org/fathers/0614.htm>).

Spanyolország és Portugália áramellátását: leállt a tömegközlekedés, [repülőjáratok maradtak ki](#), hosszú sorokban vesztegeltek az utcákon az autók a kikapcsolódó közlekedési lámpák miatt, nem lehetett telefonálni, internetezni, készpénzt felvenni, bankkártyával fizetni, és sok háztartásban nemcsak a világítás, de szivattyúk leállása miatt az ivóvíz is elérhetetlenné vált... Spanyolország országos veszélyhelyzetet hirdetett, és mindkét országban egymást érték a válságtanácskozások, a szolgáltatók pedig folyamatosan dolgoztak a hiba elhárításán. ” – írta a Telex⁷.

Te mit éreztél volna? Mit tettél volna? Mire gondoltál volna? Földönkívüliek támadása? Itt a világvége? Végünk van? És most mi következik? Egyáltalán összekapcsoltad volna a Nap és a csillagok elsötétedését Jézus kivégzésével? Gondoltál volna arra, hogy Isten csinálja ezt a sötétséget? Vagy próbáltál volna valamilyen fizikai emberi, racionális magyarázatot találni erre a jelenségre?

Hasonlóan félelmetes jelenségek várhatók a végidőben, Jézus 2. eljövételét megelőzően is: *„És lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban, a földön pedig a népek tanácstalanságukban kétségbeesnek...Dermesztő félelem lesz úrrá az embereken annak várása miatt, amik e földre következnek, mert az egek erősségei megrendülnek.”* (Lk 21:25-26) – valami ilyesmit éltünk meg a koronajárvány idején is.

Az eljövendő végidők és végítélet előíze lehetett tehát ez a 3 órás sötétség. Az egek erősségei megrendültek. És mindez szintén előre meg volt jövendölve az ÓSZ-ben: *„Azon a napon – így szól az én Uram, az Úr – naplementét idézek elő délben, és sötétségbe borítom a földet fényes nappal. Ünnepeiteket gyászra változtatom, és dalaitokat siratóénekekre. Minden derékra gyászruhát vetetek, minden fejet kopasszá teszek; olyan gyászba borítom őket, amelyet az egyszülöttért [az egyetlen fiúért] tartanak.”* (Ám 8:9-10) – a sötétség tehát a gyász jele, amit az egyszülött Fiú elvesztése miatt kellene, hogy érezenek.

A tanítványok gyászolnak ugyan, de nem kapcsolnak! És úgy tűnik, senkinek sem jutott eszébe akkor ez a prófécia.

Ugyanilyen tudatlanság, elmebeli és lelki sötétség fogja jellemezni a világot Jézus 2. eljövetelekor is. Ezért fogja váratlanul érni őket ez az esemény is. De nem a benne hívőket!

„Mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. ³Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra, és nem fognak megmenekülni.⁴Ti azonban, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket.⁵Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé.⁶Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok!” (1Thessz 5:2-6)

Ugyanezt a különbségtételt láttuk az egyiptomi csapások idején is: *„sűrű sötétség támadt egész Egyiptomban három napig. Az emberek nem látták egymást, és három napig senki sem tudott kimozdulni a helyéről. De ahol Izráel fiai laktak, mindenütt világos volt”* (2Móz 10:22-23).

És ugyanígy fog különbséget tenni Isten az ő népe és a világ fiai között a végítéletben is. Jézus több példázatában is beszél arról, hogy a benne nem hívők a „külső sötétségbe” fognak vettetni, ahol rettegés, kín, gyötrelem vár rájuk. (Mt 8:12; 22:13; 25:30). *„Akiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre”* (Júd 1:13). Ez egy örökké tartó sötétség, egy soha véget nem érő állapot lesz. A

⁷ <https://telex.hu/techtud/2025/04/29/spanyolorszag-portugalia-aramszunet-aramkimaradas-legkori-jelenseg-napenergia-megujulok-kibertamadas>. Klaus Schwab és a Világgazdasági Fórum vezetői is figyelmeztetnek egy hamarosan bekövetkező globális áramkimaradásra, amire bizonyára elengedhetetlen a világ újraindításához (Great Reset), (<https://www.youtube.com/watch?v=y1zV05qil-c>).

kárhozat előízét érezte meg Isten a keresztnél (és Egyiptomban is) Izráel népével és az egész világgal.

És az sem kizárt, hogy a keresztre feszítéskor a földet elborító külső sötétség Izráel népének elképesztő belső sötétségét jelenítette meg, egyfajta elképesztően gonosz, baljós démoni jelenléte. „Ez a ti órátok és **a sötétség hatalmának ideje**” (Lk 22:53) – mondja Jézus az őt elfogóknak. Ilyen sötétség van bennetek! „**A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát**” (Ézs 9:1; Mt 4:16). És aztán kioltják a fényét! Jézus maga volt a világ világossága, szó szerint beragyogta általa Isten szeretete Izráel földjét, megmutatta nekik Isten dicsőségét. Izráel népe pedig kioltotta a világ Világosságát! Nem csoda, hogy elsötétül a Nap, amikor Jézus fénye, élete is kialudni készül!

„Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. ⁵A világosság a sötétségben fénylik, de **a sötétség nem fogadta be.**” (Jn 1:4-5)

„Az ítélet pedig az, hogy a világosság eljött a világba, de **az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak.**”

A Jelenések könyvében a fizikai és szellemi világosság végül valóban eggyé válik Jézus személyében: „Nem lesz többé éjszaka, és nem szorulnak rá a lámpa világítására, sem a nap fényére. **Az Úr, az Isten ragyogja be őket.**” (Jel 22:5)

Jézus azt mondja, hogy Benne mi is a világ világossága vagyunk (Mt 5:14). Apró kicsi Napok, akik által Jézus be akarja ragyogni már most is ezt a világot, a környezetünket. Azért vagyunk a Földön, azért gyújtott bennünk is világosságot Jézus, hogy bevilágítsunk ebbe a sötét világba. „*Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házban.* ¹⁶Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5:15-16). Hagyd, hogy kiáradjon belőled ez a belső fény!

És hogy milyen fényes, milyen vakító ez az isteni fény bennünk, azt is megmutatta egyszer Jézus, ott fenn a megdicsőülés hegyén!

„Arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehéren ragyogott, mint a világosság” (Mt 17:2). Ez a fény, ez a dicsőség van bennünk! Azt mondta Jézus, hogy „*azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam*” (Jn 17:22).

Őrizd, óvd, védj ezt a belső fényt! Ne engedd, hogy a Nap elsötétüljön benned. Ne nyomd el ezt a világosságot!

„Aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (Jn 8:12)

„Ha tehát a benned lévő világosság sötétség, milyen nagy akkor a sötétség!” (Mt 6:22)

Bizony a mi életünkben is lehetnek sötét időszakok, amikor elbújik a Nap. Fontos, hogy ilyenkor tudatosítsuk magunkban, hogy ez nem Isten ítéletének, büntetésének, elvettetésének a jele! Ez nem az a Nap-sötétedés, ami Jézus halálakor bekövetkezett! Isten már végrehajtotta az ítéletet Jézuson a mi bűneink miatt.

És miért 3 órán át, miért nem csak pár percig tartott a sötétség? Talán azért, hogy legyen ideje az embereknek átgondolni az életüket. Talán ezáltal akarta Isten megragadni a sötétségben élő nép figyelmét: „Kapcsoljatok már emberek! Biztos, hogy helyes az, amit tesztek? Biztos, hogy helyes úton jártok?” Életünk sötét időszakai is kellően hosszúak ahhoz, hogy valóban kijöjjön belőlünk az, ami bennünk van, hogy igazán mélyre tudjunk menni abban, amiről Isten beszélni szeretne velünk már egy ideje.

Fontos, hogy ilyenkor ne csüggedjünk el, ne essünk annyira kétségbe, mint a tanítványok, akik megfelejtkeztek az ősi próféciáról, ami előre megjövendölte ezt a sötétséget és amiből reményt kaphattak volna, t.i. hogy minden az isteni terv szerint halad. Jussanak eszünkbe Isten ígéretei, Isten Szava, mint pl.:

„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy” (Zsolt 23:4)

„Ha azt gondolnám, hogy elnyel a sötétség, és éjszakává lesz körülöttem a világosság: ¹²a sötétség nem lenne elég sötét neked, az éjszaka világos lenne, mint a nappal, a sötétség pedig olyan, mint a világosság.” (Zsolt 139:11-12)

Jézus is Isten Szavába, Isten ígéreteibe kapaszkodott a külső, belső sötétségben. Máté azt írja, hogy a sötétség vége felé *„három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: Éli, éli, lámámá sabaktáni, azaz: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”* (Mt 27:46) Ez egy idézet a 22. Zsoltárból (22:2), mely zsoltár Jézus szenvedéseit, az örök isteni tervet, vetítette előre, prófétikus módon! Vagyis Jézus ebbe a zsoltárba kapaszkodott. Ezt mondogatta magában a rettenetes kínok között a külső és belső elhagyatottságban!⁸ Mert hogy a sötétben ő sem láthatott semmit. Számára sem volt más kapaszkodó, más viszonyítási pont, csak az Isten Szava. A szolgálata kezdetén, a megkísértésekor, ott kint a pusztában is csak ez volt számára az egyetlen kapaszkodó: *„Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden Igével, amely Isten szájából származik”* (Mt 4:4)

Mert hogy a 22. Zsoltár ugyan azzal kezdődik, hogy *„Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem?”*, de így végződik: *„Mert nem veti meg és nem utálja az elesettek nyomorúságát, **nem rejti el orcáját előlük, segélykiáltásukat meghallgatja.**”* (Zsolt 22:25)

A sötétség tehát nem az Atya Fiától való elfordulását jelzi, hanem sokkal inkább az ő gyászát, fájdalmát, haragját⁹, szomorúságát a bűn miatt, ami ilyen kegyetlen szenvedést okoz az ő szeretett Fiának.

A Nap elsötétedése még egy fontos dologra utalhatott: a régi teremtés végére! Ismét *„sötétség volt a mélység felett”* (1Móz 1:2), majd ugyancsak három nappal a sötétség után felragyogott „felkelt a Nap”! Jézus feltámadása az új teremtés kezdetét jelezte, ami hajnalban, a Sabbat elmúltával (6 óra körül?), napfelkelte előtt történt (Mt 28:1; Mk 16:1; Lk 24:1; Jn 20:1). Újra felragyogott a világ igazi Világossága, még mielőtt a fizikai Nap felkelt volna. Az új teremtés hajnala volt ez! Mi tehát nem csak a világ világossága vagyunk Krisztusban, hanem új teremtés is!

„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre” (2Kor 5:17). Én többé már nem az az ember vagyok, aki voltam! Hallelujah! A régi „bűnös” életemnek vége, a régi bűnös énem, óemberem Krisztussal együtt megfeszítetett, meghalt és eltemettetett: *„Többé tehát nem én élek, hanem a Krisztus él bennem”* (Gal 2:20). Annyi csupán a „feladatunk”, hogy engedjük átáramolni rajtunk a bennünk élő Jézus életét, fényét!

Sokat beszélnek manapság az Új Világrendről, a Világ Újraindításról (The Great Reset). Hadd mondjam el a jó hírt: Jézus halálával és feltámadásával már megtörtént a Great Reset, már beköszöntött az Új Világrend! Örökre megváltozott a státság quo, végérvényesen megváltozott a világ hatalmi rendje: *„Nékem adatott minden hatalom mennyen és a földön”* (Mt 28:19). A réginek még el kell múlnia, de az új teremtés már megkezdődött!

⁸ Ld. bővebben: [„Miért kellett Jézusnak megkeresztelkednie?”](#), 5-6. old.

⁹ Ld. „Mire haragudott Jézus?”

A kol 3:16-17-ben: „*minden általa és reá nézve teremtett.*¹⁷*Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn*”. Jézus a világ, a kozmosz Teremtője és Fenntartója. S ahogy haldoklik, a kozmosz is elsötétül, belerendül Jézus kínjaiba, ld. földrengések (erről majd később). Fogalmunk sincs róla, hogy mennyire szószerint Isten kezében van az életünk, mennyire Tőle függ még az is, hogy levegőt vehetünk! „*Mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk*” (Apcsel 17:). Szoktál hálát adni azért, hogy süt a Nap, hogy ma is felkelt a Nap? Jézus nélkül szó szerint darabjainkra hullanánk és szétesne a teremtett világ is!

3. Jézus önként adja ki lelkét

Ez sem egy szembetűnő, látványos csoda és talán a mi figyelmünket is elkerülte eddig. Pedig hihetetlen, ami itt történik. Jézus nem csak úgy meghalt, nem egyszerűen kiszenvedett a kereszten, más hasonlóan kivégzett elítéltekhez képest, hanem ő maga vetett véget az életének akkor, amikor mindent elvégzett. „Elvégeztetett!” – ez volt Jézus utolsó szava a kereszten, „És fejét lehajtva, kilehelte lelkét.” (Jn 18:30) Vagyis még afölött is ő rendelkezett, hogy mikor hal meg, mikor fog véget érni az élete. Jézus előre megmondta ezt: „*Senki sem veheti el tőlem [az életemet]: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, és hatalmam van arra, hogy ismét visszavegyem*” (Jn 10:18) Micsoda hatalom, micsoda tudatosság, micsoda „emberfeletti” teljesítmény! Jézus már itt is jelzi, hogy é még a halál felett is Úr. Jézust nem a halál vitte el, nem az ördög, nem a zsidók, nem a rómaiak ölték meg, nem a teste gyengült el a sok szenvedéstől annyira, hogy már nem bírt tovább életben maradni, hanem ő döntött úgy, hogy leteszi az életét akkor, amikor akarta. Ő nem haldoklott, hanem meghalt. Egészen addig szenvedett, amíg el nem hordozta a világ bűnéért járó ítéletet. Amikor ez megtörtént, Jézus befejezte a földi életét. Egy perccel sem előbb és egy perccel sem később. És nemcsak kilehelte, hanem visszaadta az Atyjának, akitől születésekor kapta: „*Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!*” (Lk 23:46).

Na ez fel kellett, hogy tűnjön a római századosnak! Ilyen hamar és ilyen tudatosan nem szoktak meghalni a keresztre feszítettek! Még Pilátus is nagyon meglepődött ezen (Mk 15:44)! Úgy volt kitalálva ez a kivégzési mód, hogy az elítéltek szenvedése akár több napig is eltartson, mire meghalnak. Jézus „csupán” 6 órát szenvedett! És 6 óra után úgy döntött, hogy meghal. És ez egy olyan elképesztő, megdöbbentő momentum volt ennek a sokat látott, számtalan kivégzést megélt római századosnak, hogy ezt látva megtért! János, a legközelebb álló szemtanú ezt írja: „*Amikor pedig a százados, aki ott állt vele szemben, látta, hogy így lehelte ki a lelkét, ezt mondta: Bizony, ez az ember Isten Fia volt!*” (Mk 15:39) Nincs olyan ember a földön, az öngyilkosokat kivéve, akinek hatalma lenne afölött, hogy mikor ér véget sz élete. Hány haldoklóról hallunk, akik már mennének, meghalnának, véget akarnának vetni a szenvedésüknek, de nem tudnak meghalni, nem tudják kibocsátani a lelküket. Nincs hatalmukban véget vetni a szenvedésüknek, haláltusájuknak. És sokszor a családtagok is tehetetlenül nézik szerettük elhúzódó szenvedését. És itt van az ember Jézus, aki úgy hal meg, hogy megmutatja a halál fölötti isteni hatalmát és, a megszokottal ellentétben, szabad akaratból úgy dönt, hogy véget vet a szenvedésének és meghal.

És aztán, 3 nap múlva, a halál legyőzése után vissza is veszi az ő életét! (Jn 10:18) Jézus Isten! Ezt ismeri fel a százados is. Ilyet csak egy isteni lény tud csinálni! Erre csak az Isten Fia képes! Vajon mi lett ezzel a századossal? Mit kezdett vajon ezzel a felismerésével? Valódi, üdvözítő hit ébredt benne vagy ez csak egy istenélmény, egy egyszeri fellángolás volt csupán? Nem tudjuk. De az a döbbenetes, hogy

míg a tanítványok Jézus életét látva sem tudtak eljutni erre a felismerésre¹⁰, addig ez a római százados, Jézus halálát látva felismeri Jézusban az Isten Fiát!

Micsoda potens Istenünk van!!! Nincs nála hatalmasabb! Az egész mesterséges intelligencia fejlesztés arra megy ki, hogy valamiképpen az ember le tudja győzni a halált, az emberiség legnagyobb ellenségét. De hisz ez már 2000 évvel ezelőtt megtörtént! Nem a mesterséges intelligencia, hanem a Szentháromság Isten győzte le a halált. És aki Jézusban hisz, az is győzött és győzni fog a halál felett! Azt mondja Jézus: „*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él;*²⁶*és aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?*” (Jn 11:25-26)

A századosra még később visszatérünk, most nézzük meg a következő csodát.

4. A templom kárpitja kettészakadt

Ezt a csodát sem a százados, sem a tanítványok nem láthatták. Később értesülhettek róla (lehet, hogy még Jézus feltámadása előtt?). Ez is egy egészen elképesztő jelenség lehetett. Mert hogy itt ne egy hálósobai sötétítőfüggönyre gondoljunk, de még csak ne is az opera vagy színház bársonyfüggönyére! Bár ezeket is nehéz lenne emberi erővel szétszakítani.

A templom függőnye vagy kárpitja egy nagyon vastag, bikaerős, színes, díszes szövetyanyag volt! A Misna (zsidó szó hagyomány gyűjtemény) szerint a kárpit 20m magas, 10m széles és egy tenyérnyi (kb. 10cm!) széles volt.

„A kárpit egy tenyérnyi vastag volt, és hetvenkét vesszőből álló szövőszéken szőtték, és minden vesszőn huszonnégy szál volt. A hossza negyven könyök, a szélessége pedig húsz könyök volt; nyolcvankét fiatal lány készítette, és évente kettőt készítettek; és háromszáz pap merítette be (tudta megmosni).”¹¹

Ez a kolosszális függöny választotta el a Szentek szentjét a szentélytől a Jézus korabeli jeruzsálemi templomban. Ez szimbolizálta a radikális elkülönítését a bűnös embernek (beleértve a papokat) a szent Istentől. Egy nagyon fontos biztonsági „védőajtó” volt, ami elzárta a szentek szentjét a földi halandóktól, védte azt az illetéktelen behatólaktól. Olyan volt, mint egy tűzszakaszoló ajtó vagy mint egy bank széfjének a számozás ajtaja. Oda nem lehetett csak úgy betörni. Isten maga rendelte el a kárpit elkészítését (2Móz 26:31-34) és ezáltal mindenkit kitiltott az ő földi jelenlétének helyéről, úgy, mint egykor Ádámot és Évát az édenkertből. ebből a legbelsőbb helyiségből, a főpapot kivéve. De ő is csak évente egyszer léphetett be oda, bonyolult óvintézkedések megtétele után. A szentek szentjében volt a szövetség ládája, amíg a babiloniak el nem rabolták és meg nem semmisítették azt.

Máté és Márk azt is megjegyzik, hogy a kárpit fentről lefelé szakadt ketté. Tehát nem emberek szakíthatták ketté, mert akkor biztos, hogy lentől kezdtek volna. Ezt a monstrumot mag Isten szakította ketté! Ez egy isteni tett, isteni csoda volt! Ezt maga Isten tette! És ennek óriási jelentősége van.

Mit szólhattak ehhez a papok? Ha éppen szolgálatban vagy és ott állsz a szentélyben a kárpit aljánál és egyszer csak óriási robajt hallasz a templom teteje felől és látod, ahogy az elszakíthatatlannak hitt gigantikus kárpit fentről lefelé ugyanazzal a robajjal végigszakad, hogy reagáltál volna? Ez szintén egy félelmetes élmény lehetett. Bizonyára halálra rémülve szaladtak ki a papok a szentélyből vagy pedig

¹⁰ Máté szerint Péter eljutott erre (Mt 16:16), de ez is egy közvetlen isteni kijelentés volt és nem Jézus csodáit életét látva, tanításait hallgatva jutott el erre a felismerésre. Márk pedig, aki Péter prédikációit írta le, egyenes úgy mutatja be a tanítványokat, mint akik még Jézus feltámadása után sem hittek benne!

¹¹ Herbert Danby ford., *The Mishnah*, 161.5

(https://www.google.com/books/edition/_/drcYTGQbCRYC?hl=en&gbpv=1&bsq=veil).

földbe gyökerezett a lábuk. Olyan, mintha egy Fiúság Akadémia-i tanítás közben az egyik főfal felülről lefelé a szemünk láttára végigrepedne és nagy robajjal kidőlné. Mit szólnál hozzá? És hogyan értelmeznéd, mivel magyaráznád ezt az élményt? Nem kizárt, hogy a földrengés is közrejátszott a kárpit kettészakadásában.

Az evangéliumokból nem tudunk meg semmit a papok vagy a vallási vezetők reakciójából, pedig ezt az eseményt biztos, hogy nem tudták csak úgy eltussolni. Az Apcselben viszont van utalás arra, hogy idővel a papok közül is nagy számban váltak hívővé. De ennek sok összetevője lehetett.

„Az Isten igéje pedig terjedt [ennek része lehettek a Jézus halálakor történt csodák is], és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben, sőt igen sok pap is engedelmeskedett a hitnek.” (Apcsel 6:7)

Mi a jelentősége a kárpit kettészakadásának? (Ld. Máté evangéliuma jegyzet...)

A Nap Jézus fényével, a világ Világosságával hozható párhuzamba, a kárpit pedig Jézus testével.

„Mivel tehát, testvéreim, bízhatunk abban, hogy bemehetünk a szentélybe Jézus Krisztus vére által,²⁰ azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk **a kárpit, vagyis az ő teste által;**” (Zsid 10:19-20)

A főpap évente egyszer mehetett be a kárpiton túlra, hogy engesztelést szerezzen az egész nép bűnéért. Jézus, mint a mi igazi főpapunk, elvégezte ezt az engesztelést és ezáltal megnyílt az út a szentek szentjébe, Isten közvetlen jelenlétébe. Nincs többé semmiféle elválasztás. Igazakká, szentekké, tökéletesekké lettünk örökre, Jézus vére által!

Fontos tudnunk, hogy a szentély a földet jelképezte, az ember lakhelyét, egészen pontosan az elveszített Éden kertjét, ahová Isten az embert helyezte a teremtés hajnalán. Erre utaltak a belső falakat díszítő botanikai motívumok (pálmafák, virágok, állatok, anygalok). A templomtér jelképezte az Édenen kívüli, immár bűntől megrontott világot (földet), ahol a bűn miatt szükséges áldozatokat vágták le és mutatták be Istennek. Itt állt a rézmedence is, amit “a tengernek” nevez Jeremiás (Jer 52:20), nem véletlenül, hiszen nem kizárt, hogy az őstengerre (amiből a világ/a föld Isten szavára kiemelkedett) emlékeztette ezáltal Isten az ő népét, amely tenger egyben az Isten elleni lázadás szimbólumává is lett az ÓSZ-ben (Zsolt 65:7; 89:9-10). A templom tehát egy mikorkozmosz volt, a menny és föld lekicsinyített másolata, reprezentációja. A kárpit a bűnt, az Isten elleni lázadást jelképezte, ami elválasztotta Istent az embertől, azaz a mennyet a földtől. Jézus a kereszten „*bűnné lett értünk*” (2 Kor 5:21), azaz azonosult a mi bűnünkkel, bűnös voltunkkal és Isten, mintegy kozmikus sugárterápiával megsemmisítette, elpusztította Krisztusban a mi bűnünket úgy, hogy Jézus ebbe a halálos, pusztító dózisba maga is behalt. Olyan, mintha azt mondanánk, hogy Jézus a rákos daganattá lett értünk, a sugárterápia elpusztította a rákot, megölte magát a rákká lett Jézust is. Ezért szakadt ketté, azaz semmisült meg a kárpit is, amely szintén a bűnt jelképezte. Jézus tehát nem csak a kozmoszsal volt és van organikusan összekapcsolva, hanem a mikrokozmoszt jelképező templommal is. Nem csak a teremtett világ reccsen bele Jézus halálába, hanem a templom, Isten földi szentélye is.

Krisztus halálának pillanatában megszűnt tehát az Isten és ember közti elválasztás és ezért az ezt jelképező kárpitnak is el kellett tűnnie az útból. „*Megbocsátván minden bűntöket, azáltal, hogy eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, amely ellenükre volt nekünk, és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára.*” (Kol 2:13-14)

Újra megnyílt az út Isten közvetlen mennyei jelenlétéhez (amit a szentek szentje jelképezett) az ember számára! „*Nincsen azért most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak.*” (Rm 8:1). Ez az útnyitás olyan horderejű esemény volt, hogy az őskeresztyének is erről

nevezték el magukat, ők voltak „az Út követői” (Apcsel...), azaz a bűn rabságából az Atyával való közösségbe vezető út követői. Jézus is előre megmondta ezt: „**Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.**”⁷ *Ha ismernétek engem, ismernétek az én Atyámat is: mostantól fogva ismeritek őt, és látjátok őt*” (Jn 14:6-7).

Jézus, mint tökéletes, bűntelen, szent (tehát az Isten által eredetileg jónak teremtett) ember (akit a főpap szimbolizált) ráadásul nem is a földi szentek szentjébe ment be értünk, hanem a mennybe, azaz az igazi szentélybe, hogy megnyissa számunkra az utat Isten mennyei tróntermébe. „*Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk*” (Zsid 9:24). Ez ad igazi reménységet! „*Mely [reménység] lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgonya és **beljebb hatol a kárpitnál**, Ahová útnyitóul bement érettünk Jézus, a ki örökké való főpap lett Melkisédek rendje szerint.*” (Zsid 6:19-21). A földi kárpitzakadás csupán egy szimbolikus jele volt az igazi, mennyei áttörésnek! Jézus útnyitóul ment be a szentek szentjébe, ami azt jelenti, hogy minket is vár haza az Atya.

A kárpit kettéhasadásával, azaz az útból való eltűnésével **elkezdődött a menny és föld, a láthatatlan és látható dimenzió közötti kapcsolat, összhang helyreállítása**, összhangban a Mi Atyánk kérésével: „*Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben úgy a földön is!*” (Mt 6:10).

Jézus földre jövétele előtt a templom volt az a talpalatnyi hely a földön, ahol a menny és a föld találkoztak és harmóniában voltak egymással, azaz ahol Isten akarata megvalósult úgy a földön, mint a mennyben is. Jézus idejére azonban még ez a hely is teljesen korrupttá, romlottá lett. S Jézusnak meg kellett halnia azért, hogy megszüntesse ezt menny és föld közötti diszharmóniát és az ezt jelképező kárpitot, majd a földi szentélyt is és elkezdje újra egybeszerkeszteni egymással a valóság ezen két dimenzióját.¹² Pál többször is utal erre az örök isteni tervre:

„*Az idők teljességének rendjére nézve, hogy ismét egybeszerkeszt magának mindeneket a Krisztusban, mind a melyek a mennyekben vannak, mind a melyek e földön vannak.*” (Ef 1:10) „*...hogy őáltala békéltessen meg mindent Magával, békességet szerezvén az ő keresztyének vére által; őáltala mindent, ami csak van, akár a földön, akár a mennyekben.*” (Kol 1:20)

Megnyílt számunkra a menny! (Ld. Jézus megkeresztelkedésekor, a megdicsőülés hegyén.)

De nemcsak bemenetelről szól ez a történet, hanem kimenetelről is! Isten dicsősége újra elhagyta a jeruzsálemi templomot, kitört a szentek szentjéből, mint korábban a babiloni fogság előtt (Ld. Ez 11), amikor lerombolták a templomot.

Amint elhagyja a Lélek Jézus testét, úgy hagyja el Isten dicsősége is a földi templomot. Isten dicsősége kiment a szentek szentjéből, hogy valami drámai dolgot tegyen, t.i. hogy új, hús-vér templomot építsen: a keresztyén gyülekezetet! Pünkösdkor tér vissza Isten dicsősége az új, „nem kézzel csinált” templomba! 40 évvel ezután a Jézus korabeli templomot is lerombolják. Ezzel is jelzi Isten a zsidóság számára, hogy nincs többé szükség földi templomra, ld. István és Pál bizonyágtételét ugyanerről a fontos üdvtörténeti váltásról (Apcsel 7:48-49; 17:24-25).

De úgy is értelmezhetjük ezt a jelenséget, hogy az Atya kiment a házából, hogy a Fia segítségére siessen. A földrengés és sziklahasadások az ő lépteinek dobogását jelezték. Rengett a föld, ahogy az Atya a Fia segítségére sietett. És rögtön odarendelte Izráel akkori 3. leggazdagabb emberét, Arimátiai Józsefet, hogy bűnősként kivégzett Fiának királyi temetést rendezzen.

¹² Zseniálisan mutatja be ezt a grandiózus tervet James Paul, *A menny földet ér c.* könyve (Harmat, 2025)!

Az is lehetséges, hogy a kárpit kettészakadása a templom közelgő pusztulását vetíti előre. Titusz római császár a saját kardjával hasította ketté a templom (újrászott) kárpitját (Kr. u. 70-ben, a templom lerombolásakor). A kárpit kettészakadása egyértelmű jelzés a régi (mózesi/ceremoniális/áldozati rendelkezéseket tartalmazó, ú.n. ó-)szövetség érvénytelenné tételére? Vége az ÓSZ-i kultusznak, lezárult az ószövetség!

Hogy nem látták meg ezt a Zsidók? Pedig maga a Talmud is feljegyez egy kísértetiesen hasonló eseményt, mely ugyanekkor történt. Azt írja, hogy a jeruzsálemi templom Kr.u. 70-ben történő lerombolása előtt 40 évvel „a templom kapui maguktól megnyíltak, ami annak jele volt, hogy hamarosan ellenséges csapatok fogják megnyitni azt”.¹³ Arról is ír a Talmud, hogy még az egyik menóra is magától kialudt. Vajon miért?

5. Földrengés, sziklák meghasadnak

Egyedül Máténál olvasunk erről a jelenségről, melyek Jézus halálakor, vagy közvetlenül a kárpit kettéhasadása után vagy azzal egy időben történtek: „*És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült, és a sziklák meghasadtak. A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste* (erről majd később).” (Mt 27:51). Szó szerint elszabadult a pokol! Micsoda robajjal járhatott ez! Na ez aztán még a sötétségnél is félelmetesebb lehetett. Ma is olvasunk és hallunk rendkívüli földrengésekről, ahol kártyavárként omlanak össze hatalmas épületek, családi házak. És úgy tűnik ez is nemsokkal (lehet, hogy néhány perccel?) a sötétség véget érte után történt. Még fel sem ocsúdott a nép a sötétségből, még csak idejük sem volt lehiggadni, már jött is a következő „megrázkódtatás”. És ez is előre meg volt jövendölve Ámósz prófétánál!

„*Megesküdtött az Úr Jákób büszkeségére: Sosem felejttem el, hogy miket műveltek!⁸ Ne rendüljön meg emiatt a föld, és ne gyászoljon minden lakója? Úgy megemelkedik, akár a Nílus, árad és apad, mint Egyiptom folyója. ⁹Azon a napon – így szól az én Uram, az Úr – naplementét idézek elő délben, és sötétségbe borítom a földet fényes nappal. ¹⁰Ünnepeiteket gyászra változtatom” (Ám 8:7-10)*

Na, ilyen sem szokott történni egy szokványos keresztrefeszítés során! Mert hogy nem önmagában a földrengés volt a csoda, hanem az, hogy ez pontban akkor történt, amikor Jézus hangos kiáltással kilehelte a lelkét. Ez az, amire a római százados fel kellett, hogy kapja a fejét! Mi jöhet még?

De nem csak Máté jegyzi fel ezt a jelenséget, hanem Biblián kívüli források is. A korábban említett görög történetíró, Thallus (Kr.u. 50-ben) így ír erről: „Az egész világot rettenetes sötétség borította be; a sziklákat földrengés hasította szét, és Júdeában és más vidékeken sok hely ledőlt.”¹⁴

„A közelmúltban végzett geológiai kutatások fizikai bizonyítékokat tártak fel egy nagy kiterjedésű, 6,3-as erősségű földrengésre Izraelben, a keresztrefeszítés idején. A földrengést Kr. u. 26 és 36 közé datálták az En Gediből (ami a Holt-tengertől nyugatra, Masada és a kumráni barlangok közelében található) származó magüledék éves üledékrétegeinek megszámlálásával, amely egy Kr. e. 31-es földrengést követően történt. Ez lehetett a keresztrefeszítéskori földrengés.”¹⁵

¹³ Babiloni Talmud, Yoma 39b.

¹⁴ <https://www.newadvent.org/fathers/0614.htm>, ld. még Phlegon of Thralles on the Passion (...).

¹⁵ Williams, Schwab, and Brauer. *An early first-century earthquake in the Dead Sea*. International Geology Review. July 2012. 54 (10): 1219–1228.

Még a szövetségi Nemzeti Óceán- és Légkörkutató Hivatal (NOAA) Nemzeti Környezeti Információs Központ nyilvántartásában is szerepel a keresztrefeszítési földrengés¹⁶.

Belerendül a föld az emberiség bűnébe, beleroppan a teremtett világ Jézus halálába.

Te belerendültél-e már Jézus halálába? Hogy micsoda terhet hordozott ő ott a kereszten érted? Nem kizárt, hogy már akkor és ott kénytelen volt térdet hajtani a Jézust keresztre feszítő nép Jézus előtt! De az biztos, hogy nem lehetett könnyű talpon maradni.

Ugyanezek a jelenségek fognak megismétlődni majd Jézus második visszajövetelekor is: „**És láttam, amikor feltörte a hatodik pecsétet: nagy földrengés támadt, és a nap elsötétült, mint egy fekete gyászlepel, a hold pedig egészen olyan lett, mint a vér...**” (Jel 6:12)

6. Sírok nyílnak meg, és halottak támadnak fel

Ugyancsak Máténál olvasunk erről az egészen rendkívüli eseményről: „**A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste.**”⁵³ Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek.” (Mt 27:52-53) Na ez volt a keresztrefeszítési csodák non plus ultrája! Még a sírok is megnyíltak és még a pokol is kénytelen volt kiadni a foglyait! Jézus halála már ott sokak feltámadását eredményezte ezzel is jelezve, hogy Jézus legyőzte a halált! Úgy tűnt Jézus veszített, az ördög nyert. Ám ami a világtörténelem legnagyobb vereségének tűnt, valójában a világ legnagyobb győzelme volt! Jézus győzött a bűn, a halál és az ördög fölött (Kol 2:15)!

Korábban megmondta Jézus, hogy a pokol (alvilág, halál) kapui sem fognak tudni ellenállni az ő egyházának (Mt 16:16). Itt bizonyította be, hogy tényleg igaz, amit Péternek és a tanítványainak mondott!

Hogy ez mennyire volt látványos, mindenki által érzékelt csoda, azt csak sejtethjük. Máté azt írja, hogy csak Jézus feltámadása után jelentek meg a halálakor feltámadt szentek a Jeruzsálemieknek.

Képzeld el ezt a helyzetet! Ott állsz sorban az egyik áruház kasszájánál és egyszer csak szembejön veled egy régi ismerősöd, aki már évekkel ezelőtt meghalt! Vagy az utcán sietsz éppen a munkahelyedre és találkozol a gyerekkorodban tragikus körülmények között elhunyt édesapáddal! És más ismerőseid is hasonló sokkoló jelenségekről számolnak be!¹⁷ Tehát nem te örültél meg. A média biztos, hogy tele lenne ezekkel a beszámolókkal! Hogyan éreznéd magadat? Mire gondolnál? Hogyan értelmeznéd ezt a helyzetet? Valószínűleg egyszerre szállna meg a félelem és az öröm.

És még ezt is megtaláljuk Biblián kívüli forrásokban! Maga Pilátus is említést tesz erről a különös eseményről. Álljon itt még egyszer a fenti idézet:

„És amikor keresztre feszítették, sötétség borult az egész földre, mivel a nap teljesen elrejtőzött, és az ég sötétnek látszott, bár nappal volt, úgyhogy a csillagok látszottak, de ugyanakkor azok fénye is elsötétedett, amiről bizonyára őfensége is tud, mert az egész világon lámpásokat gyújtottak a hatodik órától estig. És a hold, mivel olyan volt, mint a vér, nem világított egész éjjel, pedig telihold volt... **És abban a rémületben halottak támadtak fel, ahogyan a zsidók mondták, akik látták őket.**”¹⁸ – tehát

¹⁶ https://ngdc.noaa.gov/nndc/struts/results?eq_0=8178&t=101650&s=13&d=22,26,13,12&nd=display.

¹⁷ Cigányok között gyakoriak az ilyen élmények, sokan láttak már halottat. Persze én meg nem győzőm kijózanítani őket, hogy akit láttak, az nem a nagyi volt, hanem egy démon, aki a nagyi képében jelent meg nekik, hogy elhitesse őket.

¹⁸ <https://archive.org/details/AnteNiceneChristianLibraryV16/page/229/mode/2up>. Ignátiusz, Irénéusz, jeruzsálemi Ciril, Tertullianusz, Hippolitusz és Alexandriai Kelemen is megemlíti ezt az eseményt.

Pilátus is megerősíti, hogy Jézus halála pillanatában történtek a feltámadások, de nem ő, hanem a zsidók látták ezeket a feltámadott embereket.

Fontos kihangsúlyozni azt, hogy a Jézus halálakor feltámadó szentek már a Jézus feltámadott testéhez hasonló új testben támadtak föl és valószínűleg Jézussal együtt, azaz valamikor Jézus mennybemenetelével bezárólag ők is „felmentek” a mennybe. Erre utal Pál, amikor azt írja: „*Felment a magasságba, foglyokat vitt magával*” (Ef 4:8), azaz a halál, a pokol rabságából kiszabadított foglyokat. Ez pedig egy igen erőteljes és meggyőző ízelítő volt a halottak végső feltámadásából, Jézus 2. visszajövetelek: „*Azt pedig az Úr igéjével mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk, és megmaradunk az Úr eljöveteleig, nem fogjuk megelőzni az elhunytakat. Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alá szállni a mennyből, és először **feltámadnak a Krisztusban elhunytak**,¹⁷ azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk.¹⁸ Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az igékkel!*” (1Thessz 4:15-18)

Tehát már Jézus halálának pillanatában, a legnagyobb tragédia megtörténtekor megjelenik a feltámadás reménye! Van folytatás! Nem a halálé a végső szó! Micsoda vigasztalás ez! A legrosszabb, ami történhet velünk ezen a földön, hogy meghalunk. És?? Akkor megyünk az Úrhoz! Akkor kezdődik csak az igazi, örökké tartó élet! A java még hátra van! Jézus halála nem egy pont a mondat végén, hanem egy vessző, ami után feltámadás következik.

Arról nem is beszélve, hogy Krisztussal együtt már mi is meghaltunk és fel is támadtunk! Már megtörtént! Ez a végső valóság. És egyszer majd fizikailag is leköveti a testünk ezt a szellemi valóságot.

„*Ha tehát **feltámadtatok Krisztussal**, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol Krisztus van, aki Isten jobbán ül.² Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel!³ Mert **meghaltatok**, és a ti életek el van rejtve Krisztussal együtt Istenben.⁴ Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor **vele együtt ti is megjelentek dicsőségben**” (Kol 3:1-4).*

Óh de várom már ezt a napot!

És Jézus nemcsak a haláltól, a halál rabságából szabadított meg bennünket, hanem a halálfélelemtől is! Azért halt meg, „*hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt és **megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak.***” (Zsid 2:14-15) Pünkösdkor olyan erő áradt ki a tanítványokra, melynek köszönhetően halált megvető bátorsággal kezdtek el bizonyosságot tenni Krisztusról az őt megfeszítő tömegnek. Majd pedig, Jánost kivéve mindannyian kínhalált haltak Krisztusért. Micsoda erő ez! „Halál hol a te fullánkod??”

És ami a legmegdöbbentőbb az egészben, hogy ez a sokkoló esemény is előre meg volt jövendölve az ÓSZ-ben! Az egyik legfontosabb ezékieli prófécia így hangzott: „*Így szól az én Uram, az Úr: **Íme, felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem, és beviszlek benneteket Izráel földjére. Majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, amikor **fölnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból.*****” (Ez 37:12-13). De még ekkor se ismerték fel Jézusban az Urat! nem volt egyetlen zsidó, egyetlen tanítvány se, akinek leesett volna a tantusz. Micsoda lelki vakság!! Hogy lehet, hogy csak a lator és a Jézus szenvedését, halálát szemlélő római százados és katonái ismerték fel Jézusban az Isten Fiát!?¹⁹

¹⁹ És a napkeleti bölcsek, akik szintén nem zsidók voltak (Mt 2)!

7. Római százados és katonái „megtérnek”

Ez az utolsó csoda a keresztnél. AZ egyik legközelebbi szemtanú hitre jut a történetek láttán! Nem ez lenne a normális reakció! Ahogy korábban említettük, Márk azt írja, hogy az juttatta hitre a századosot, ahogy Jézus önként bocsátotta ki lelkét (Mk 15:39). Máté és Lukács is azt írja, hogy a rendkívüli, félelmetes jelenségek együttese térítette meg a századosot:

„Amikor pedig a százados és akik vele őrizték Jézust, látták a földrengést és a történeteket, nagyon megrémültek, és így szóltak: Bizony, Isten Fia volt ez!” (Mt 27:54). „Amikor a százados látta, hogy mi történt, dicsőítette Istent, és így szólt: Ez az ember valóban igaz volt.” (Lk 23:47).

Képzeld el, ahogy ez a sokat látott, kemény szívű, gyilkoláshoz szokott, harcedzett római katona tehetetlen kisgyermekként reszket a félelemtől, „nagyon megrémült” - olvassuk. A félelem, a tartós félelem sok mindenre képes! Talán halálfélelem volt, amit érzett? Ugyanílyen félelmet érezhettek a tanítványok is a háborgó tengeren, mielőtt Jézus lecsendesítette azt (Mk 4:41).

Valószínűleg nem csak a katonák rettegtek, látva a félelmetes jelenségeket. De miért csak őket indította hitre a félelem!? Mi történt a többi szemtanúval? Ennyire telebeszéltek volna a fejét a népnek a vallási vezetők, Jézussal kapcsolatban? Ilyen ereje van a vallási tekintélynek, a vallásosság rendszerének? Ennyire vakká tudja tenni az embereket, hogy még az egyértelmű isteni csodák sem tudják megnyitni a szemüket és megtörni a hitetlenséget? Döbbenetes! N ez a római százados egészen biztosan nem volt a zsidó vallási rendszer befolyása alatt. És ez egy óriási pluszt jelenthetett a hitre jutásában.

Azért is döbbenetes a hitvallása, mert abban az időben csak és kizárólag a cézáré volt az „isten fia” titulus. Augusztusz cézár volt az istenné avatott Júliusz cézár fia. Az, hogy ő Jézusban ismerte fel az Isten Fiát, akár még felségsértésnek is számíthatott. Az életével játszott. Honnan ez a változás? Honnan ez a felismerés! Erre is csak azt mondhatjuk, amit Jézus mondott Péternek, amikor elsőként a tanítványok közül ő is felismerte Jézusban az Isten Fiát: *„Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.” (Mt 16:16).* Hiszem, hogy a római századosnak is a Szentlélek jelentette ki ezt, felhasználva a félelmetes jelenségeket. Isten úgy döntött, hogy ennek a római századosnak is kegyelmet ad!

János is azért írta meg az evangéliumát, benne 7 elképesztő messiási csodával, hogy ezeket hallva bennünk is hit ébredjen: *„Sok más jelt is tett Jézus a tanítványai szeme láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. ³¹Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.” (Jn 20:30-31).*

Konklúzió

Hiszem és tapasztalom is, hogy Isten ma is tesz csodákat az életünkben. Ám hajlamosak vagyunk mi is annyira belemerülni az életünk fájdalmaiba, csalódásaiba, veszteségeibe, hogy a tanítványokhoz hasonlóan mi sem vesszük észre Isten ujját az életünkben, azaz azokat a csodákat, amiket Isten tesz velünk, körülöttünk, miközben szenvedünk! Nem hallunk, nem látunk meg olyan dolgokat, a fájdalom miatt, amelyek pedig éppen ezekben a pillanatokban jeleznék számunkra Isten egyértelmű és biztosságot adó jelenlétét, gondoskodását, hatalmát. He hagyjuk elhatalmasodni a keserűséget! Kérjük az Urat, hogy a latorhoz és a római századoshoz hasonlóan nekünk is nyissa meg a szemünket az Isten valóságára, a szenvedések között!